

Bjerring: Der er maaskee enkelte af Thingets Medlemmer, som ville erindre, at paa den Generalforsamling i Jernbaneselskabet, der var samlet i Mai Maaned, havde jeg den Ære at føre Ordet paa de Aktionærers Vegne, der havde forlangt denne Generalforsamling sammenkaldt for at faae en Forandring i den af Bestyrelsen tagne Bestemmelse om at tilbage-tage den Beslutning, hvorpaa den tidligere efter Indenrigsministeriets Forslag var gaaet ind, nemlig at forlægge Banegaarden til Terrainet mellem Nørrebro, Farimagsvæien og Broen ved Teglgaaardsstræde. Dette sidste Forslag, som jeg dengang tillod mig at føre Ordet for, forekommer mig endnu at være det hensigtsmæssigste. Jeg troer ikke, at man let vil kunne finde nogen hensigtsmæssigere Plads til en fælles Banegaard for Korsør-Helsingørbanen end det Terrain, Indenrigsministeriet dengang havde udlagt dertil. Dette Forslag blev for-kastet med en ikke stor Majoritet. Et andet Forslag, der freikom paa Generalforsamlingen selv, og som ikke i Forveien havde været bekendt for Deeltagerne, gik ud paa at henlægge Jernbanegaarden til Glacisholm, altsaa forsaavidt det samme Forslag, som indeholdes i det foreliggende Forslag; men det fandt dengang ikke Tilslutning. Saaledes som Sagen nu staaer, skal jeg tillade mig indstændig at anbefale Thinget at gaae ind paa Forslaget, som det foreligger, hvilket, om man end vistnok helst maatte have ønsket at faae den Banegaard, der først var paatænkt af Indenrigsministeren, dog i alle Henseender har store Fordele fremfor den Plan, som Jernbaneselskabets Bestyrelse tidligere har fastholdt, nemlig at anlægge en Bystation paa Glacisholm og lade den gamle Banegaard blive staaende, hvor den nu er. Jeg skal altsaa tillade mig at anbefale Lands-thinget at vedtage Sagen, som den foreligger. — Der er kommet endnu et Punkt til i dette Forslag, som jeg maa ansee for i høi Grad at være til Gavn for det hele Anlæg; det er nemlig det, at det Stykke Bane, der gaaer fra Kjøbenhavn til Vigersløv paa den anden Side af Valby, skal aflægges og føres Vest og Nord udenom Frederiksberg; det maa jeg ansee for en meget stor Fordeel.

Naar jeg ikke stiller Endringsforslag om,

at Banegaarden skulde anlægges paa det Terrain, som jeg tidligere har talt om, nemlig i Nærheden af Nørrebro, saa er Sagen den, at det, som fuldstændigt oplyst i Motiverne, vilde være forbundet med meget store Omkostninger, om man i dette Tilfælde skulde forlægge Banegaarden derhen; det vilde foranledige, at de store Udgifter, der allerede ere medgaaede, vilde være spildte. Idet jeg altsaa beklager, at dette ikke kan skee, saa skal jeg staae mig til No med Forslaget, som det foreligger.

Den sidste ærede Taler gjorde opmærksom paa afskillige Ting, som Jernbanebestyrelsen kunde have gjort for at forberede denne Sags Afgjørelse. Det skal ikke falde mig ind at tage Jernbanebestyrelsen i Forsvar ved denne Leilighed, da heller ikke jeg veed, hvad der skulde have været i Veien for at foretage de Skridt, som den ærede Landsthingsmand har antydet; men i eet Punkt maa jeg bestemt erklære mig enig med ham, og det er, at jeg troer, at den høitæredede Indenrigsminister har vist en ganske særdeles Uegennyttighed, Selvbeherkselse og Iver for at fremme dette Foretagende og gjøre det saa fordeelagtigt som muligt baade for Jernbaneselskabet og for Publikum, saa at han i denne Henseende fortjener ikke alene Selskabets, men ogsaa hele Publikums Erkjendtlighed.

Indenrigsministeren: Der er under Forhandlingerne fremkommet et Moment, der ganske vist er af megen Betydning, men jeg troer ogsaa, at det vil lykkes mig at gjøre det klart, at man gjør bedst i at afsee detsfra. Det er ganske vist en Betragtning, som fortjener Opmærksomhed, at der ikke foreligger noget Andragende fra Jernbaneselskabet, og det Medlem (Wessely), der berørte Sagen, har fuldkommen Ret i, at Plenarbestyrelsen ikke har Fuldmagt til at handle i saa Henseende paa Selskabets Vegne, og at altsaa Intet i og for sig vilde være naturligere og rimeligere end at fordre, at Selskabet først maatte være paa det Nene med sig selv om, hvad det ønskede, forinden man paakaldte Regjeringens og Lovgivningsmagtens Medvirkning, en Forordning, der var saameget naturligere, naar man erindrer, hvad der er gaaet forud i denne Sag, hvilket lader sig fortelligt sammenfatte i de Ord, at